

Розділ перший

Лорен

Передчуття — це відчуття, що зараз щось
станеться, імовірно, щось неприємне.

Не можна перекладати провину на вечірку, хоча пізніше Лорен жалкуватиме про те, що організувала такий ретельно продуманий захід. Якби вона надміру не зациклювала-ся на деталях, то, можливо, зауважила б, що щось не так. Щоб це помітити, потрібно лишень дивитись, а от Лорен не дивилася. Вона була зосереджена на моменті й хвилюваннях важливого дня.

І цей день розпочався рано.

Прокинувшись до сигналу будильника, вона перекотилася на ліжку та поцілувала Еда.

— З днем народження.

Потрібно було промовити цифру «сорок»? Як він до цього ставився? Як *вона* до цього ставилася?

До цієї цифри їй самій залишалося ще п'ять років, тому здавалося, що часу вдосталь і можна не хвилюватися. Сорок — це ж не старість?

Можливо, ні. Однак коли жінці доставили святковий торт, вона подивилася на сорок свічок і подумала: «Нам знадобиться більший торт».

Ед іще дрімав, тож Лорен трошки полежала, огорнена спокоем їхньої спальні. Це була перша кімната, яку жінка оздобила, коли вони переїхали. Вона спланувала її, як святиню: мирний білий рай із сірими та срібними акцентами. Влітку кімнату заповнювало світло, і Лорен спала з розчиненими вікнами, щоб можна було насолоджуватися співом пташок. Тепер, у січні, холод обсів Лондон, і вікна були щільно зачинені. Їхній будинок розташований у фешенебельному Ноттінг-Гіллі в оточенні приватних садків.

Минулого тижня дерева щоранку вкривалися памороз-
зю. І холодний вітер дмухав в обличчя, щойно відчиняли-
ся двері, ніби це був такий виклик: зважитися й покинути
комфортні домівки.

Лорен, яка виросла на Мартас-Віньярді, маленькому
острові в Массачусетсі, боялася негоди.

Вона відкинула ковдри і провела пальцями по волос-
сю чоловіка.

— Жодної сивої волосинки. Якщо тобі стане легше, ти
маєш вигляд не старшого за шістдесят. — Реакції не було,
тож жінка нахилилася і знову поцілувала його. — Жартую.
Ти навіть на сорокалітнього не скидаєшся.

Якщо не брати до уваги певний час доби і тих момен-
тів, коли сонце яскраво світило просто на нього: тоді Ед
мав вигляд на сорок. Занадто важко працював? Ед завж-
ди працював довго, проте віднедавна почав повертатися
додому чимраз пізніше й здавався незвично втомленим.
Дружина непомітно навіювала думку, що йому варто від-
відати лікаря, проте чоловік ігнорував усі натяки. Легше
було вмовити дитину з'їсти броколі, ніж Еда — сходити
до лікаря.

Телефон підказував, що вже по шостій, а чоловік не ру-
хався.

Лорен легенько його штовхнула. Кожна хвилина того
дня була спланована, і розпочати вони мали рівно о шос-
стій п'ятнадцять.

Вона почула, як хтось тупцяє сходами.

*Мак прокинулася. Як один підліток може спричинити
шуму більше, ніж стадо слонів?*

Йї було цікаво, чи Мак піднімалася нагору до спальні,
але звуки кроків стихли, і жінка почула, як грюкнули две-
рі на кухню.

*Чому Мак хоча б не просунула голову у двері, щоб при-
вітати батька з днем народження?*

Щастя потроху змішувалося з тривогою. Не так давно
Мак заходила у спальню, гордо несучи святкову листівку,
яку зробила власноруч. Вона залазила на ліжко посередині,

і вони втрюх зручно вмоцувалися. Навіть уже підлітком Мак легко йшла на контакт.

Усе змінилося місяць тому. За ніч дочка перетворилася на похмурого відлюдька, і Лорен не могла зрозуміти чому.

Різдвяні канікули видалися важкими. Ед, який рідко брав вихідні, кепсько відреагував на напруження в родині, і Лорен узяла на себе роль миротворця. Як наслідок, на свята їй крутило живіт.

— Думаєш, це тимчасово?

Ед поворухнувся.

— Що «це»?

Так вона поводитиметься до кінця життя.

Жінка не відповіла.

Сьогодні був день народження Еда, і вона влаштувала вечірку.

Від думок про те, що потрібно зробити все ідеально, Лорен розхвилювалася.

Була п'ятниця. Жінка планувала зустрітися з подругами — Рут і Гелен — о десятій годині в їхній улюбленій кав'ярні, яка, так сталося, була розташована рівно за тридцять п'ять кроків від перукарні, де Лорен мала бути рівно на сорок п'ять хвилин пізніше. О пів на дванадцяту вона буде у флориста, а після п'ятнадцятихвилинної прогулянки піде додому — поставивши позначки в пунктах «Кроки» та «Сонячне світло» — решту дня присвятить останнім приготуванням до вечірки.

— Еде... — Дружина знову штовхнула його. — Прокидайся, любий. Мені потрібно віддати тобі подарунок, а потім я спускаюся. У мене весь день розплановано похвилинно.

Нарешті Ед розплющив очі.

— Коли в тебе весь день не був розпланований похвилинно? Якщо я колись розроблю додаток для організації часу, назву його «Лорен».

Він критикував її?

— Важливо контролювати все, бо ж час спливає.

Лорен мала причину контролювати життя, проте вони з Едом ніколи цього не обговорювали. Іноді їй було

цікаво, чи він пам'ятав її. Із часом минулі події вицвітали, стаючи далекими й нечіткими. Це ніби картина, що висить на осонні. Лінії розмиваються, а кольори втрачають різкість.

Зрідка Лорен линула думками в минуле, проте більшою мірою могла триматися в сьогоденні.

Сподіваючись розворушити чоловіка, Лорен підвелася. Зазвичай вона починала із фізичних вправ, проте сьогодні всі її думки були про Мак.

Чому вона так рано прокинулася? Можливо, готує Едові святковий сніданок?

Чи, може, жінка просто хотіла так думати.

Лорен підійшла до вікна та визирнула на вулицю.

Якщо пощастить, сьогодні буде один з ідеальних сонячних зимових днів, але в Лондоні це траплялося не так часто. Поки гостям не треба буде боротися зі снігом, жінка не нарікатиме. Ще кілька років тому вона з'ясувала, що в Британії зі снігом не дуже добре дають раду. Щоб країну охопила страшенна паніка, треба лишень десять великих сніжинок.

Ед нарешті теж підвівся з ліжка.

Лорен повернулася й оглянула зсутуленого чоловіка.

— Із тобою все гаразд?

Він байдужливо повернув голову, щоб подивитися на неї.

— Що?

— Маєш стомлений вигляд.

— Я стомлений. Я можу місяць лежати в ліжку й не рухатися.

Лорен вирішила, що часи ніжності минули.

— Тобі потрібно сходити до лікаря.

Чому чоловікам про це варто говорити?

— Через те, що я втомлений? Він скаже: «Лягайте спати раніше». Я не можу дозволити собі згаяти час, щоб послухати, як він теревенитиме про очевидне.

— Вона.

— Перепрошую?

— Наш лікар — жінка, — промовила Лорен. — Елеонор Бакстер. Якщо не підеш до неї, хоч трохи збав оберти. Йди з офісу раніше.